

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/46/2018
Identifikačné číslo spisu:	3196899169
Dátum vydania rozhodnutia:	21.06.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3196899169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ C., bývajúcej v U., 2/ V., bývajúceho v U., a 3/ I., bývajúceho v U., zastúpených JUDr. Marekom Doktorom, advokátom v Trenčíne, Piaristická 273/21, proti žalovanému C., bývajúcemu v H., zastúpeného Advokátskou kanceláriou ŠČURY, s. r. o., so sídlom v Čadci, M. R. Štefánika 2618, IČO: 47 258 055, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 10 C 485/1996, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 15. marca 2015 sp. zn. 6 Co 1021/2015, 6 Co 1022/2015, 6 Co 1023/2015, 6 Co 1024/2015, 6 Co 1025/2015, 6 NcC 35/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie v časti smerujúcej proti výrokom uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 15. marca 2015 sp. zn. 6 Co 1021/2015, 6 Co 1022/2015, 6 Co 1023/2015, 6 Co 1024/2015, 6 Co 1025/2015, 6 NcC 35/2015, ktorým odmietol odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín z 13. mája 2010 č. k. 10 C 485/1996-1121 a potvrdil uznesenia Okresného súdu Trenčín z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1190, z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1192, z 12. mája 2015 č. k. 10 C 485/1996-1408 a z 15. júla 2015 č. k. 10 C 485/1996-1445 o d m i e t a.

Konanie o dovolaní proti výroku uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 15. marca 2015 sp. zn. 6 Co 1021/2015, 6 Co 1022/2015, 6 Co 1023/2015, 6 Co 1024/2015, 6 Co 1025/2015, 6 NcC 35/2015, ktorým rozhodol, že sudca I. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v danej veci, z a s t a v u j e.

Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín uznesením z 13. mája 2010 č. k. 10 C 485/1996-1121 rozhodol, že v konaní, ktoré bolo prerušené do právoplatného skončenia dedičského konania po neb. pôvodnej žalovanej Z. vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 30 D 1024/2008, sa pokračuje. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že uvedené dedičské konanie bolo právoplatne skončené vydaním osvedčenia o dedičstve, a tak odpadla prekážka, pre ktorú bolo konanie v prejednávanej veci prerušené.

2. Okresný súd Trenčín uznesením z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1190 návrh pôvodnej žalovanej Z. zo 16. októbra 2008 na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že konanie vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27 C 133/2007 a následne po prikázaní veci na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2 C 217/2008, do skončenia ktorého žiadala pôvodná žalovaná konanie v prejednávanej veci prerušiť, je právoplatne skončené a neriešila sa v ňom otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Keďže neboli splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), súd jej návrh zamietol.

3. Okresný súd Trenčín uznesením z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1192 konanie v časti o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k domu súp. č. XXXX postaveného na pozemku parc. č. XXXX/X a zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. U., k pozemku parc. č. XXXX/X zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. U., k domu súp. č. XXXX postaveného na pozemku parc. č. XXXX/X a zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. U. a k pozemku parc. č. XXXX/X zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. U. zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že konanie v tejto časti zastavil podľa § 96 ods. 1 O.s.p. na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcami, ktorí svoj spoluvlastnícky podiel k uvedeným nehnuteľnostiam predali tretím osobám, pričom predtým svoje podiely ponúkli na kúpu pôvodnej žalovanej Z., ktorá svoje predkupné právo k nim nevyužila. Dôvody jej nesúhlasu s čiastočným späťvzatím žaloby vyhodnotil ako dôvody, ktoré nemožno považovať za vážne v zmysle § 96 ods. 2 O.s.p. a ktoré by bránili zastaveniu konania v uvedenej časti. O trovách konania v zastavenej časti rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

4. Okresný súd Trenčín uznesením z 12. mája 2015 č. k. 10 C 485/1996-1408 návrh žalovaného na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 76 ods. 1 písm. e/ a f/ a ods. 2 a § 102 ods. 1 O.s.p., vecne tým, že zo strany žalovaného nebola osvedčená potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov v zmysle navrhovaného predbežného opatrenia a bezprostredne hroziaca ujma na jeho právach, povinnosti, ktoré na základe predbežného opatrenia navrhuje žalobcom uložiť, vecne nesúvisia s predmetom konania, ale týkajú sa hospodárenia so spoločnou vecou a že v tomto konaní súd nie je oprávnený zasahovať ukladaním zákazov a povinností do pôsobnosti a kompetencií správneho orgánu na úseku správy katastra, ktorý si plní povinnosti vyplývajúce mu priamo zo zákona a spravuje sa všeobecnými predpismi o správnom konaní. Návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nebolo možné vyhovieť pre nesplnenie zákonných podmienok.

5. Okresný súd Trenčín uznesením z 15. júla 2015 č. k. 10 C 485/1996-1445 návrh žalovaného na prerušenie konania doručený súdu prvej inštancie 11. mája 2015 zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nebol daný dôvod pre prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože v konaniach, do právoplatného skončenia ktorých navrhol žalovaný predmetné konanie prerušiť, sa nerieši otázka, ktorá by mohla mať význam resp. od ktorej by záviselo rozhodnutie v prejednávanej veci.

6. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovaného proti uvedeným uzneseniam súdu prvej inštancie uznesením z 15. marca 2016 sp. zn. 6 Co 1021/2015, 6 Co 1022/2015, 6 Co 1023/2015, 6 Co 1024/2015, 6 Co 1025/2015, 6 NcC 35/2015 odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 13. mája 2010 č. k. 10 C 485/1996-1121 odmietol, uznesenia súdu prvej inštancie z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1190, z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1192, z 12. mája 2015 č. k. 10 C 485/1996-1408 a z 15. júla 2015 potvrdil a rozhodol, že sudca I. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v danej veci. V odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k uzneseniu o pokračovaní v konaní uviedol, že odvolanie bolo potrebné odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p., pretože preskúmanie tohto rozhodnutia sa stalo bezpredmetným (stratilo význam) potom, ako súd prvej inštancie ďalším uznesením konanie prerušil z dôvodov, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní. Uznesenie o zamietnutí návrhu pôvodnej žalovanej na prerušenie konania potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením. Vo vzťahu k uzneseniu o čiastočnom zastavení konania uviedol, že žalobcovia po prevode svojich spoluvlastníckych podielov k špecifikovaným nehnuteľnostiam na iné

subjekty už nie sú ich spoluvlastníkmi a nemajú vecnú legitimáciu na zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva k nim, preto dôvody nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby v tejto časti za danej situácie nie sú právne významné a dôležité. Rozhodnutie súdu prvej inštancie teda zodpovedá skutkovým okolnostiam podľa obsahu spisu, preto ho ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. a s jeho odôvodnením sa plne stotožnil. Odvolací súd ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) potvrdil tiež uznesenie o zamietnutí návrhu žalovaného na nariadenie predbežného opatrenia, keď dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal žiadne právne významné skutočnosti pre jeho nariadenie v zmysle § 102 ods. 1 prvej vety O.s.p. v spojení s § 76 ods. 1 písm. e/ a f/ O.s.p. Vo vzťahu k uzneseniu o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že konania, pre ktoré navrhuje žalovaný predmetné konanie prerušiť, nesúvisia s prejednávanou vecou, preto ho ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Vo vzťahu k žalovaným vznesenej námietke zaujatosti sudcu uviedol, že k vylúčeniu sudcu z prerokovania a rozhodovania vo veci môže dôjsť iba v prípade, keď je celkom zjavné, že vzťah sudcu k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne. Takéto právne relevantné skutočnosti v prejednávanej veci neboli tvrdené a nevyplyvajú ani z obsahu spisu, preto rozhodol, že vo veci konajúci sudca nie je vylúčený z jej prejednávania a rozhodovania (§ 14 ods. 1 O.s.p.).

7. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd bol nesprávne obsadený (§ 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu vytýkal, že rozhodol vo veci bez vytýčenia pojednávania napriek tomu, že žiadal svoju účasť na odvolacom pojednávaní a rozhodol právne neprípustne bez splnomocneného advokáta, od ktorého si nevyžiadal stanovisko k veci. Namietal, že obsah spisu nie je kompletný, bolo s ním nezákonne manipulované, chýbajú v ňom založené dôkazy a podania, nenachádza sa v ňom zoznam pripojených spisov a spisový prehľad a mal za to, že súd procesne pochybil, ak neoznámil orgánom činným v trestnom konaní spáchanie trestného činu marenia spravodlivosti súdnymi zamestnancami v súvislosti s vedomým predkladaním pozmenených poprípade falšovaných dôkazov a informácií v súvislosti s dedičským konaním po pôvodnej žalovanej Z. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkal, že do vydania uznesení z 12. januára 2015 konal vo veci bez vedomia žalovaných a proti ich vôli napriek tomu, že konanie bolo prerušené, nevydal uznesenie o pokračovaní v konaní prerušenom uznesením z 21. januára 2011 č. k. 10 C 485/1996-1133, vo svojich uzneseniach neuviedol ostatných žalovaných - dedičov po nebohej pôvodnej žalovanej a tieto uznesenia im nedoručoval, rozhodoval tak, aby žalovaní o pokračovaní v konaní nevedeli, vo veci sa nemohli odvolať a nahliadať do spisu, čím im odňal možnosť konať pred súdom. Súd oboch nižších inštancií pri rozhodovaní vychádzali z pozmenených resp. sfalšovaných listov vlastníctva (s nesprávne uvedeným priezviskom pôvodnej žalovanej, titulom a rokom nadobudnutia nehnuteľností), ktoré zároveň boli podkladom pre vykonané znalecké dokazovanie, nesprávne a neúplne zistili skutkový stav a nesprávne právne posúdili splnenie procesných predpokladov pre rozhodnutie o jeho procesných návrhoch a pre pokračovanie v konaní. Podľa jeho názoru došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. tým, že vo veci jeho sťažností rozhodovala vylúčená podpredsedníčka Okresného súdu Trenčín N., ktorá sa vo veci chýbajúcich dokladov zo spisu 10 C 485/1996 vyhlásila za zaujatú v konaní sp. zn. 27 C 133/2007. Napokon uviedol, že súd porušil jeho právo na zákonného sudcu, pretože mu neoznámil zmenu sudcu, dôvod a dátum tejto zmeny, a tak sa nemohol vyjadriť k osobe sudcu I., ktorý podľa jeho názoru nie je zákonným sudcom a je v konaní zaujatý.

8. Žalobcovia sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrili.

9. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia prvej vety, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

11. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalovaného bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov civilného procesného práva o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 C.s.p.). Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (por. tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

13. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (por. § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu bez ohľadu na jeho procesnú formu vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

14. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Keďže žalovaný napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu vo všetkých jeho výrokoch, prípustnosť dovolania preto dovolací súd skúmal vo vzťahu ku každému z napadnutých výrokov rozhodnutia odvolacieho súdu osobitne.

15. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu

rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

16. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

17. Dovolanie žalovaného proti výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie žalovaného proti uzneseniu súdu prvej inštancie o pokračovaní v konaní a ktorým potvrdil uznesenie o čiastočnom zastavení konania, nesmeruje proti rozhodnutiu, ktoré by malo znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

18. Pokiaľ ide o dovolanie žalovaného smerujúce proti výrokom rozhodnutia odvolacieho, ktorým potvrdil uznesenia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia, jeho prípustnosť výslovne vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. bez ohľadu na to, či napadnuté uznesenie inak vykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

19. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (por. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

20. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

21. So zreteľom na obsah dovolania najvyšší súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

22. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom a ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

23. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi

tieto práva však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010, III. ÚS 226/2017).

24. Dovolateľ za procesný postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť pred súdom konať, označil to, že odvolací súd o odvolaniach rozhodol bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že žiadal svoju účasť na odvolacom pojednávaní.

25. Na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 214 ods. 1 O.s.p.). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

26. Z ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods.1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd sám. Preto ak odvolací súd rozhodne o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemôže ísť o odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom.

27. V prejednávanej veci odvolanie žalovaného smerovalo proti rozhodnutiam (uzneseniam) o procesných úkonoch a návrhoch, ktoré nie sú podaniami vo veci samej. Pre konanie a rozhodovanie súdu o takýchto podaniach, ktoré sa netýkajú merita veci, zákon (§ 214 ods. 2 O.s.p.) nevyžadoval prítomnosť účastníkov súdneho konania (I. ÚS 30/97, I. ÚS 87/97). Z tohto dôvodu ak odvolací súd mal za to, že nie sú splnené podmienky pre nariadenia odvolacieho pojednávania a o odvolaniach rozhodol bez jeho nariadenia a bez prítomnosti účastníkov konania, jeho postup zodpovedal v danom čase ustanoveniu § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. a nemal za následok procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

28. Pokiaľ dovolateľ namieta, že odvolací súd rozhodol právne neprípustne bez splnomocneného advokáta, od ktorého si nevyžiadal stanovisko k veci, dovolací súd uvádza, že dať sa v spore zastúpiť advokátom je právom strany a nie povinnosťou (§ 24 a § 25 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný svoje právo splnomocniť advokáta na svoje zastupovanie v odvolacom konaní nevyužil, preto je jeho námietka zjavne nenáležitá.

29. K námietke dovolateľa o tom, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že v konaní bolo so súdnym spisom nezákonne manipulované a chýbajú v ňom založené dôkazy a podania, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že dovolanie podľa § 237 ods. 1 O.s.p. je prípustné proti každému rozhodnutiu iba vtedy, ak rozhodnutie niektorou z týchto väd aj skutočne trpí (dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že pre záver o tom, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení, je rozhodujúcim výlučne zistenie, záver dovolacieho súdu a nie subjektívny názor účastníka), to znamená,

že v konaní došlo k skutočnostiam, v dôsledku ktorých vada zmätočnosti vznikla a zároveň sa prejavila v rozhodnutí odvolacieho súdu. Aj keby - ako tvrdí dovolateľ - bolo so spisom neoprávnené manipulované a chýbali v ňom založené podania a listiny (znalecké posudky, pozmenené listy vlastníctva), podľa názoru odvolacieho súdu sa tieto skutočnosti nemohli prejavíť v rozhodnutí odvolacieho súdu o odvolaniach proti uzneseniam o úprave vedenia konania (o pokračovaní v konaní) a o procesných návrhoch, ktoré nie sú návrhmi vo veci samej (o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia a o zastavení konania v dôsledku dispozičného úkonu strany - čiastočného späťvzatia žaloby). V prejednávanej veci dovolateľom uvedené dôkazy a podania neboli právne významné pre právne posúdenie, či boli alebo neboli splnené zákonné predpoklady pre vyhovie predmetným procesným návrhom a súdy tieto procesné rozhodnutia (ako to tiež vyplýva z ich odôvodnení) na týchto skutočnostiach, resp. na skutočnostiach, ktoré mali tieto dôkazy preukázať, nezaložili. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ uvedenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namieta neopodstatnene. Napokon, sám dovolateľ uviedol, že dôkazové materiály v spise chýbali pri súdnej ohliadke 22. marca 2016 a netvrdil ani nepreukázal, že uvedená vada vznikla v čase vydania napadnutých súdnych rozhodnutí.

30. Dovolateľ v dovolaní tvrdí, že súdy zaťažili konanie vadou zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v tom, že v súdnom spise sa nenachádza zoznam pripojených vecí a spisový prehľad. V zmysle § 174 ods. 3 prvej vety a § 177 ods. 2 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 543/2005 Z.z.“) súd je povinný viesť spisový prehľad len v trestnoprávných veciach. Táto povinnosť sa na prejednávanú vec (civilnoprávny spor) nevzťahuje. Založenie spisového prehľadu v iných než trestnoprávných veciach je len fakultatívnou možnosťou, preto ak v prejednávanej veci súd spisový prehľad v súdnom spise nezaložil, nemôže byť jeho procesný postup nesprávny.

31. K námietke dovolateľa o tom, že súdny spis neobsahuje zoznam pripojených spisov, dovolací súd uvádza, že v zmysle prechodného ustanovenia § 262c vyhlášky č. 543/2005 Z.z. súdy začnú používať spisové obaly s predtlačou obsahujúcou zoznam pripojených spisov od 1. januára 2007. Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské súdy v znení neskorších predpisov, ktorá bola účinná v čase začatia konania a založenia súdneho spisu v prejednávanej veci, povinnosť súdu viesť zoznam pripojených spisov v rámci obsahu súdneho spisu neukladala.

32. Napokon, aj keby súd mal povinnosť viesť zoznam pripojených spisov a spisový prehľad a tieto by súdny spis neobsahoval, touto skutočnosťou sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv, ktoré mu procesné predpisy priznávajú, preto nemôže byť základom pre vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

33. Pokiaľ dovolateľ namieta, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané 15. marca 2016 sa 31. marca 2016, kedy bol nahliadnuť do spisu, v spise nenachádzalo, dovolací súd uvádza, že uvedeným postupom súdu nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), pretože toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalovanému 6. apríla 2016 riadne doručené (por. doručienka osobne podpísaná žalovaným nachádzajúca sa v spise na č. l. 1556 rub), a teda jeho procesné práva vrátane práva podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok ostali zachované.

34. Súd nemohol konanie zaťažiť vadou zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ani tým, že neoznámil spáchanie údajného trestného činu orgánom činným v trestnom konaní, pretože oznámením resp. neoznámením trestného činu sa účastníkovi neodnímajú žiadne jemu patriace procesné práva, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok. Ak dovolateľ nadobudol presvedčenie, že bol spáchaný niektorý z trestných činov podľa Trestného zákona, nič mu nebráni, aby jeho spáchanie oznámil orgánom činným v trestnom konaní sám.

35. Žalovaný v dovolaní ďalej namieta, že konanie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/

O.s.p. spočívajúcou v tom, že súd prvej inštancie napriek tomu, že konanie bolo prerušené uznesením z 21. januára 2011 č. k. 10 C 485/1996-113, nevydal uznesenie o pokračovaní v konaní a do vydania uznesení z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1190 a 10 C 485/1996-1192 konal vo veci bez vedomia žalovaných (dedičov pôvodnej žalovanej) a proti ich vôli.

36. Podľa § 107 ods. 3 O.s.p. konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, prípadne s tými, ktorí podľa výsledku dedičského konania prevzali právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide a to len čo sa skončí konanie o dedičstve, ak povaha veci nepripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo skôr.

37. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že súd prvej inštancie po zistení, že pôvodná žalovaná Z. zomrela X. decembra XXXX, uznesením z 13. januára 2010 č. k. 10 C 485/1996-1092 konanie prerušil do právoplatného skončenia dedičského konania po pôvodnej žalovanej vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 30 D 1024/2008. Okresný súd Bratislava III notárkou Mgr. Martinou Kudláčovou ako súdnou komisárkou vydal osvedčenie o dedičstve z 11. februára 2010 sp. zn. 30 D 1024/2008, Dnot 6/09, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. februára 2010 (č. l. 1116). Následne súd prvej inštancie uznesením z 13. mája 2010 č. k. 10 C 485/1996-1121 rozhodol, že v predmetnom konaní sa pokračuje. Toto uznesenie napadol žalovaný odvolaním. Súd prvej inštancie po zistení, že po poručiteľke prebieha dodatočné konanie o dedičstve, predmetom ktorého sú tiež nehnuteľnosti, ku ktorým zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva sa žalobcovia v prejednávanej veci domáhajú, uznesením z 21. januára 2011 č. k. 10 C 485/1996-1133 prerušil konania do právoplatného skončenia (dodatočného) dedičského konania po pôvodnej žalovanej vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 31 D 168/2010. Okresný súd Bratislava III notárkou Mgr. Viktóriou Kubovskou ako súdnou komisárkou vydal osvedčenie o novoobjavenom dedičstve z 30. apríla 2014 č. k. 31 D 168/2010-201, D not 75/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. mája 2014 (č. l. 1172). Súd prvej inštancie po tomto zistení vyhotovil úradný záznam z 9. januára 2015 (č. l. 1189), v ktorom uviedol, že v prejednávanej veci bude ďalej pokračovať iba s C. ako žalovaným, pretože na základe uvedeného osvedčenia o novoobjavenom dedičstve iba on zdedil po pôvodnej žalovanej Z. spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom prejednávanej veci. Následne na to, vydal uznesenie z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1190, ktorým zamietol návrh pôvodnej žalovanej na prerušenie konania zo 16. októbra 2008, a uznesenie z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1192, ktorým na základe späťvzatia žalobcov zo 6. júna 2008 zastavil konanie vo výroku špecifikovanej časti, a v konaní ďalej pokračoval.

38. Právna úprava účinná do 30. júna 2016 v prípadoch, ak bolo konanie prerušené z dôvodu uvedeného v § 107 ods. 3 O.s.p., neukladala súdu povinnosť vydať rozhodnutie o pokračovaní v konaní ani rozhodnutie o okruhu účastníkov, pretože zákon výslovne určil, s kým je súd ex lege ako s právnym nástupcom zomretého účastníka povinný v konaní ďalej pokračovať (por. § 107 ods. 3 veta za bodkočiarkou O.s.p.). Počas prerušenia konania bolo povinnosťou súdu urobiť všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránila prekážka, ktorá prerušenie spôsobila alebo pre ktorú prerušenie trvalo a len čo táto prekážka odpadla, aj bez návrhu v konaní pokračovať. V prípade prerušenia konania z dôvodu, že sa čaká na výsledok rozhodnutia iného súdu alebo iného orgánu, súd nemá procesnú možnosť ako ovplyvniť priebeh konania. V praxi sa činnosť súdu obmedzuje len na zisťovanie informácií o stave tohto konania. V konaní súd pokračuje bezodkladne po tom, ako tieto orgány rozhodnutie vydali, a to v zásade tak, že urobí ďalší procesný úkon, z ktorého je zrejmé, že odpadla prekážka, ktorá prerušenie konania spôsobila. So zreteľom na uvedené ak v prejednávanej veci súd prvej inštancie po právoplatnom skončení dodatočného dedičského konania po pôvodnej žalovanej, pre ktoré bolo konanie prerušené, z úradnej povinnosti (aj bez návrhu) pokračoval v konaní vykonaním ďalšieho procesného úkonu a len s tým dedičom, ktorý podľa výsledku dedičského konania prevzal právo, o ktoré v konaní ide, bez toho, aby vydal rozhodnutie o pokračovaní v konaní, jeho postup nemožno považovať za nesprávny a nemôže byť spojený s procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

39. K dovolacej námietke o neuvedení ďalších dedičov pôvodnej žalovanej v záhlaviach rozhodnutí súdov nižších inšancií a nedoručovaní im ďalších súdnych písomností dovolací súd uvádza, že

predpokladom pre úspešné uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je povinnosť dovolateľa tvrdiť a preukázať, že jemu (dovolateľovi) bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, a nie inému účastníkovi resp. inej osobe. Pokiaľ teda dovolateľ tvrdí, že súd nekonal s ďalšími dedičmi pôvodnej žalovanej, týmto postupom súdu mohlo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom len týmto dedičom, ale nie dovolateľovi, pretože jemu žiadna ujma na jeho procesných právach nevznikla.

40. Rovnako ani námietka nepresností uvedených súdmi nižších inštancií v odôvodneniach napadnutých uznesení nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., pretože dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia, t. j. smerujúce len k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, nie je prípustné (§ 236 ods. 2 O.s.p.).

41. V ďalšom dovolacie námietky žalovaného smerujú predovšetkým k hodnoteniu vykonaných dôkazov a k nesprávnemu a neúplnému zisteniu skutkového stavu veci, ktoré však nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - por. § 243a ods. 2 druhá veta O.s.p. (teraz § 442 C.s.p.). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania

42. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. vadou konania. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

43. Pokiaľ ide o námietku žalovanej spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

44. Dovolateľ ďalej namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili splnenie resp. nesplnenie procesných predpokladov pre rozhodnutie o jeho procesných návrhoch a ak tieto zamietli, ich rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

45. Podľa obsahu dovolania dovolateľ zastáva názor, v zmysle ktorého mu súdy nižších inštancií odňali možnosť pred súdom konať tým, že vec nesprávne právne posúdili. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, treba uviesť, že ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom), a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím

dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (R 54/2012). Nesprávnym právnym posúdením veci súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať (por. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003).

46. I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. V dôsledku tohto by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

47. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

48. K námietke dovolateľa o tom, že v konaní došlo k vade podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. tým, že o jeho sťažnostiach na prieťahy v konaní a porušovaní vyhlášky č. 543/2005 Z.z. rozhodovala vylúčená podpredsedníčka Okresného súdu Trenčín N., ktorá sa vo veci chýbajúcich dokladov zo spisu 10 C 485/1996 vyhlásila za zaujatú v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 133/2007, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto námietka vychádza z nesprávnej interpretácie ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Pre záver o tom, že sudca je v predmetnom konaní vylúčený, je nevyhnutné, aby sa okolnosti o jeho vylúčení v zmysle § 14 O.s.p. vzťahovali práve na konkrétnu prejedávanú vec, ktorú tento sudca prejednával a rozhodoval. Ak sa týkajú inej veci, dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. nemôže byť daný. Skutočnosti, ktoré sa týkajú vybavovania sťažností na postup súdu podľa zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov alebo iného ako predmetného súdneho konania, nemôžu mať vplyv na otázku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. v prejednávanej veci, pretože sudkyňa N. nebola zákonnou sudkyňou, ktorá prejednávala a rozhodovala v predmetnom konaní (sp. zn. 10 C 485/1996). Uvedená námietka dovolateľa je preto zmätočná a nemajúca základ v ustanovení § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.

49. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania smerujúceho proti výroku uznesenia krajského súdu, ktorým odmietol odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 13. mája 2010 č. k. 10 C 485/1996-1121 a potvrdil uznesenia súdu prvej inštancie z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1190, z 12. januára 2015 č. k. 10 C 485/1996-1192, z 12. mája 2015 č. k. 10 C 485/1996-1408 a z 15. júla 2015 č. k. 10 C 485/1996-1445, nemožno vyvodíť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti uzneseniu krajského súdu v tejto časti ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

50. Žalovaný dovolanie podal tiež proti výroku uznesenia krajského súdu, ktorým rozhodol, že sudca I. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Podľa jeho názoru sudca I. nie je zákonným sudcom a je v konaní zaujatý.

51. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) skúmal najskôr, či sú splnené procesné podmienky pre to, aby dovolaním napadnuté rozhodnutie mohlo byť podrobené dovolaciemu prieskumu a dospel pritom k záveru, že vo veci ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, preto je potrebné konanie o dovolaní žalovaného v tejto časti zastaviť.

52. V zmysle § 161 ods. 1 C.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania

prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

53. Podľa právnej úpravy účinnej v čase podania dovolania dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že v zmysle tohto ustanovenia mohol účastník napadnúť dovolaním iba rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolacím súdom bol krajský súd, ak rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu (§ 10 ods. 1 O.s.p.), a Najvyšší súd Slovenskej republiky, ak rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O.s.p.).

54. V danom prípade však dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, ktorým Krajský súd v Trenčíne rozhodoval o námietke zaujatosti sudcu v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. nie ako súd odvolací, ale ako súd nadriadený Okresnému súdu Trenčín. Dovolaním žalovaného je teda napadnuté rozhodnutie iného než odvolacieho súdu, ktoré nie je spôsobilým predmetom dovolania v zmysle § 236 ods. 1 O.s.p.

55. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní smerujúcemu proti rozhodnutiu krajského súdu ako nadriadeného súdu a nie je tu ani iný príslušný súd, príp. orgán, ktorý by bol na prejednanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku príslušný a ktorému by bolo možné vec postúpiť.

56. Vzhľadom k tomu, že nedostatok funkčnej príslušnosti súdu je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní žalovaného proti výroku uznesenia krajského súdu, ktorým rozhodol o námietke zaujatosti, bez ďalšieho zastavil (§ 161 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 438 ods. 1 C.s.p.).

57. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcov 1/ až 3/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

58. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.